

да мислимъ, че това, което признава за тогава нашиятъ русофилъ, е могло да се повтори и по-късно. А той признава, че „въ течение на 26 години постоянно е действувалъ въ полза на Русия“; че полагалъ неизмѣнни старания „да свърже съ тѣсни връзки българския народъ съ Русия“, като го „отклонява отъ участие въ действия противни на правилата за честностъ и на политиката на Руския императоръ“; че презъ 1846 г. държалъ секретаря на руското генерално консулство въ Букурещъ, Евстатий Котова, въ течение на гръцкитѣ революционни кроежи въ този градъ, като се записалъ дори членъ на тайната гръцка организация, само да може да узнава по-добре намѣренията и действията ѝ; и че „съ всички сили се старалъ да не взима българскиятъ народъ участие въ такава безумно дѣло“.

Твърде вѣроятно е, споредъ това, мисията на Селимински въ 1862 г. да се вдъхновява отъ сжщитѣ мѣста и подбуди. Добродетелната дружина, чийто довѣренъ пратеникъ е Селимински, сжщо не се е чуждѣла на руското становище, както това става вѣроятно отъ развоя на събитията и отъ запазенитѣ вѣсти. Не напраздно Теодосий Икономовъ пише тогава на Раковски, че българитѣ въ Букурещъ гледали на Хр. Георгиева и Ив. Бакалоглу като на руски орждия. За всѣки случай, Раковски, който разчита на материална поддръжка отъ българската емиграция въ Букурещъ, Браила и други ромънски градове, ще е длъжалъ известни обяснения на патриотитѣ тамъ, — дори ако тѣ биха желали да става всичко у насъ подъ руска егида, или поне съ знанието на руското правителство, отъ което е могло да се очаква покровителство за едно сериозно народно движение.

Селимински потегля за Сърбия презъ пролѣтѣта на 1862 г. Нѣкой си Г. Арсенски (отъ Букурещъ) пише тогава на Раковски въ Бѣлградъ (22 мартъ 1862 г.): „Тѣзи дни дуде г-нъ Селимински и трагва подиръ единъ два дѣна за Вѣна и Парис да направи воаяж. Така можѣ да мини и отъ Белград, за да са види съ приятели. Вярвамъ непременно какво ще са видите“. На 22 априлъ 1862 г. Ив. Касабовъ, изпратенъ съ специална мисия отъ Раковски въ Виена, съобщава въ Бѣлградъ, че се турилъ „въ най-голѣмото действие на работата си“ и че за всичко щѣлъ да разкаже на Раковски лично Спасъ Ивановичъ, който между